

El 'mecanno

"A l'hora de les postres, treu la joguina que els Reis portaran a tota la classe política catalana: el *mecanno* del postpujolisme. És el joc de moda, amb efluvis de licor de pera. Torna a dir que mai més no tornarà a la política però a la porta del restaurant, per si de cas o per no perdre el costum, xiuxiueja: 'De tot això, jo no t'he dit res.'"

CARME PUÉRTOLAS

Baltasar Porcel.

Dilluns, 3. Qui mai no hagi parlat malament de les tertúlies de la ràdio, que llençi la primera pedra. Puc dir que anar de *libero* a les tertúlies del "Matí de Josep Cuní" sempre és una bona manera de contrastar arguments i aprendre –per exemple– a jugar en camp contrari, però, si hi vas dilluns, és una circumstància distinta: un redós peculiar d'experiència, sentit comú i humor que dos amics mantenen, més enllà de la ideologia. Amb ofici de bon equilibrista, Josep Cuní atia el foc posant les qüestions del dia sobre la taula: Ernest Lluch i Baltasar Porcel parlen del món i la bolla, xino-xano, fins que de sobte tenen alguna aferrada espectacular de lluitadors de *sumo*, però sense fer-se mal. Curiosament, l'ex-ministre té el posat de l'últim intel·lectual feliç, amb el gest sempre disposat a anar al prestatge a cercar el llibre que tot just ha citat; Porcel s'ha fet una testa de procònsol, poc abans de la caiguda del l'imperi romà, amb ganes d'imposar seny entre els bàrbars. Gairebé, m'oblido de parlar i escolto el vaivé del diàleg, amb la sensació de veure de ben a prop alguns dels rostres dels milers de persones que ens escolten més enllà dels micròfons.

Dimarts, 4. Sembla que Javier Solana sigui la solució al conflicte entre l'Organització per l'Alliberament de Palestina i Israel. Ja ha constatat, per exemple, "diferències fonamentals" entre les dues parts en conflicte. Un país com Espanya, amb una política exterior apedaçada i sense interès per la vida internacional, pot caure sovint en l'autosatisfacció

ARXIU

Javier Solana.

grotesca del seu paper en el món, però no suposava que fos fins l'extrem de creure que un ministre d'Afers Estrangers com Solana pugui solucionar els problemes dels altres.

Dimecres, 5. Invitació d'un ex-polític centrista! No enyora la política –diu– però em fa dinar en un restaurant que sempre és ple de polítics. Saluda pertot arreu amb entusiasme. Dissimula una gran satisfacció quan el *maitre* el recorda pel nom, encara que sigui com un cromó repetit. Feia anys que no el veia i va bo: sense bosses sota els ulls, ben bronzejat, vestit d'obscur amb ratlletes molt fines. Fa de financer. "He tingut un bon any", diu amb humilitat faceciosa i de cop i volta comença a parlar de la política d'ara. Què fa que aquests ex-polítics siguin tan fluidos, tan construïts, quan tornen a parlar de política? Fins i tot subratlla els encerts del socialisme hispànic. També sap més de vins ara que abans. Parla de llibres, compara les línies editorials de la premsa de Barcelona, conta un viatge al Japó. Tot sensat, serè i mesurat. I, vertaderament, escolta! Sospito per un moment que en realitat mai no va ser un polític. A l'hora de les postres, treu la joguina que els Reis portaran a tota la classe política catalana: el *mecanno* del postpujolisme. És el joc de moda, amb efluvis de licor de pera. Torna a dir que mai més no tornarà a la política però a la porta del restaurant, per si de cas o per no perdre el costum, xiuxiueja: "De tot això, jo no t'he dit res".

Dijous, 6. Dia de Reis i plou. Un repartidor

del postpujolisme

El perill dels repartidors de pizza.

de pizzes a domicili puja amb la moto a la voravia i no m'atropella de miracle. Aparca i truca pels porters automàtics. Més d'una trista família avui dinarà una pizza amb consistència de cautxú. Vertaderament, la invenció de la pizza a domicili és una conseqüència total del feminisme. Des dels inferns, Simone de Beauvoir, fundadora de la pizza portàtil, segurament escolta ben satisfeta el dring de les caixes, feliç per haver alliberat la dona del goig de cuinar el dia de Reis. Fins i tot les dones de la generació més lúcida del postfeminisme en pateixen les conseqüències perquè ara volen aprendre a cuinar i ho han de fer a corre-cuita, amb llibres, mirant la televisió, sentint-se innecessàriament culpables per no haver volgut aprendre les lliçons culinàries de la mare o de l'àvia.

Divendres, 7. Ha minvat una mica la bigarrada bel·licositat dels periodistes addictes a Mario Conde. Queden un grapat de reductes, disposats a la dialèctica, però hauran d'argumentar amb una mà fermada a l'esquena: de cada vegada hi ha més indicis de la mala gestió de Banesto. Al marge de les venalitats de costum, puc entendre en tot cas la fascinació per una figura de *condottiero* com la de Mario Conde, sobretot quan la política no dóna líders amb densitat humana, ni gestos que puguin engrescar a ningú. Conde era catalogat com a maçó abans d'ahir i l'endemà feia una conferència al Vaticà; volia posar-se al capdavant de la defensa de la societat civil i pactava a la Moncloa; cada vegada que Banesto anava més malament, feia córrer la veu

Mario Conde.

que entraria en política; amargava la vida de José María Aznar però els seus amics a la dreta eren Vestrynge –ara PSOE– i Segurado, ara qui sap on.

Valentí Puig